

om bort Udseende, end det kan ligge Kunstneren paa Hjerte, at man faaer en helbig Forestilling om hans Værk, især da man altid vil være mere tilbøjelig til af Billedet at slutte til Personens virkelige Udseende end til fra Afbildningen at slutte til Kunstværkets virkelige Udseende; thi Enhver vil der sig sig selv, at man med Hensyn til et Maleri eller Billedhuggerarbejde ikke med Bestemthed kan slutte Noget af dette Træsnit eller den raat udførte Tegning. Naar jeg seer i en illustreret Tidende en Tegning af en Fæst holdt en Aften og derpaa tillige hele Bygningen afbildet efter et Billede, som Kunstneren har optaget i nogle faa Minuter, veed jeg meget vel, at jeg ikke kan bestemme Bygningen derefter. Jeg troer virkelig, at en Kunstners Ry og Ære ikke paa nogen Maade bestemmes efter disse Afbildninger, enten de saa forekomme i vore eller i de uidentificerede bedre udførte illustrerede Tidender fra større Lande.

Aloug: Den Betragtning, som den ærede sidste Taler opstillede, forekommer mig rigtig nok lidt censurigt. Naar han meente, at man ved at stemme disse Bestemmelser ud, vilde tillægge Kunstnerne et Privilegium, har jeg ikke opfattet det saaledes. Jeg troer, at det er Kunstneres naturlige Ret at være raadig over, hvilke Afbildninger der gjøres af deres Værker, og jeg seer ingen Grund til at undtage Billedhuggere og Arkitekter fra den i § 1. opstillede almindelige Regel; jeg seer ikke, hvorfor de skulle nyde mindre Beskyttelse end de Andre. Hvad den Frygt angaaer, at det skulde blive forbudt at afbilde Monumenter paa offentlige Pladser, troer jeg, man kan være ubekymret; thi man har et meget let Middel derimod, ved at man, efterat denne Lov er kommen ud, ved Erhvervelsen eller Opstillingen af nye Monumenter udtrykkelig betinger sig, at det skal være Alle og Enhver tilladt at afbilde dem; hvad de ældre Kunstværker angaaer, har det ikke nogen Betydning; thi de eksistere allerede i saa mange Afbildninger, at det ikke vil frembyde nogen Vanskelighed med Hensyn til dem. Derimod havde den ærede Taler Ret, naar han sagde, at hvis man ikke tillod Eftergjørelse af Kunstarbeider, der være satte i For-

bindelse med industrielle Gjenstande, vilde dette væsentlig komme de kjøbenhavnste Haandværkere tilgode ligeoverfor Provindsshaandværkerne. Det indbrømmer jeg; men den Industridrivende her har saa mange andre Fordele af at boe i Hovedstaden, at man gjerne kan indbrømme ham denne med, og hvad Eftergjørelserne angaaer, vil jeg svare den ærede Landssthingsmand for 4de Kreds (Sonne), at de ogsaa have deres Grændser, og at det desværre ofte vil være Tilfældet, naar der er Tale om Eftergjørelse af et Arbejde, f. Ex. ved en Provindsfædler, at denne vil være saa slet, at den ikke længere kan regnes for en Eftergjørelse.

Indenrigsministeren: Det er kun et Par Bemærkninger med Hensyn til Redaktionen af Paragrafen, jeg skal tillade mig, da jeg troer om Tingene selv at have udtrykt mig tilstrækkelig bestemt og klart. Det er ganske vist, at hvad der gjælder om offentlige Pladser, gjælder ogsaa om Kirkegaarde, gjælder, kort sagt, om alt det, der er publici juris i videste Forstand. Det Spørgsmaal, om man her i Paragrafen skulde medtage egentlige offentlige Samlinger, egentlige Kunstsamlinger, har været Gjenstand for meget nylige Overveielser. Jeg troede netop af de Hensyn, der have hyttret en saa overveieude Indvirkning paa Udvalget og paa flere af Thingets Afstemninger, at man kunde undtage dem fra Bestemmelsen her, skjøndt der kunde være Meget, der talte for ogsaa at medtage dem. Paa offentlige Udstillinger vil imidlertid Analogien ikke passe, thi Arbejderne ere der i vedkommende Kunstneres eller Udstilleres private Eie, og at de en kort Tid ved at være offentlig udstillede ere mere tilgængelige for Publikum, giver ikke det Offentlige Ret til dem. — Hvad Bygninger angaaer, kan jeg holde mig til, hvad en æret foregaaende Taler (Madsig) derom har anført, og jeg skal kun bemærke, ikke fordi jeg finder nogen ser Fornøielse i at drive denne Rafuisik til det Latterlige, at jeg dog vilde finde det høist besynderligt, om Ingen kunde male en Gade uden først at forvisse sig om, hvorvidt Enhver af dem, der havde bygget Huse i den, var bød, og i det Tilfælde, om det da var 30. Mår siden, hvis ikke, vende om